

Arrest

nr. 257 828 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Qardaka, een dorp gelegen in het Doshi district van de provincie Baghlan. U woonde er met uw beide ouders, twee broers en één zus. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent geheel ongeschoold en was werkzaam als herder. U heeft uw gehele leven gewoond in Qardaka, waar de overheid er een grote aanwezigheid op nahield. Nabij uw dorp waren er immers verscheidene basissen van het Afghaanse nationale leger alsook een gevangenis. De taliban onderhielden er eveneens een aanwezigheid. Uw broer, (...), moest Afghanistan al verlaten vanwege de taliban. Een jaar voor uw

vertrek werd hij immers benaderd door de taliban. Ze wilden hem rekruteren. Hierop verliet hij plots het land. Op een ochtend ging u met uw kudde schappen buiten het dorp om ze te laten grazen. U merkte er echter een groep gemaskerde en gewapende mannen op. Het waren taliban. Ze zeiden dat u niets mocht zeggen van hun aanwezigheid. Later op de dag ontplofte er een bom op de weg, waarbij meerdere overheidsleden het leven lieten. Diezelfde nacht viel de overheid uw dorp binnen. Er werden twee leden van de taliban gedood en er werd een taliban-commandant gearresteerd. De volgende dag kwamen de taliban bij u thuis aankloppen. Ze waren op zoek naar u. Via een achterdeur kon u ontsnappen en ging u naar het huis van een bevriende slager. Daar contacteerde uw vader u. Het was niet langer veilig voor u in Afghanistan, en u diende te vertrekken. U verliet het land via Pakistan om dan via Iran naar Turkije te gaan. Hierna maakte u de oversteek naar Griekenland om dan verder te reizen naar Macedonië. Van hieruit trok u doorheen Servië en Bosnië om Kroatië te bereiken. Vervolgens reisde u naar Slovenië om daarna naar Italië te gaan. Tenslotte doorkruiste u Frankrijk vooraleer u België bereikte.

U dient hier een verzoek om internationale bescherming in op 30 juni 2020.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader door de overheid gearresteerd omdat zij op zoek waren naar u. Via bemiddeling van de dorpsoudsten werd uw vader een maand later vrijgelaten.

Daags voor het persoonlijk onderhoud, vernam u dat uw vader net was ontvoerd door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verscheidene documenten neer, met name uw originele taskara, de taskara van uw vader en twee dreigbrieven van de taliban waarvan één een origineel document en het andere een kopie betreft. U maakte na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkele opmerkingen over aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft de vaststelling dat u enkele nachten slecht zou hebben geslapen vanwege de ontvoering van uw vader, dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 januari 2021. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Incoherenties, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 16 juli 2020 stelt dat u op datum van 14 juli 2020 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich bij aankomst voordeed als 17-jarige blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk (CGVS, p. 4). Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw vermeende aanvaring met de taliban. Zo verklaart u dat u onderweg was met uw schapen in de ochtend toen u plots vijf tot zes gemaskerde talibs tegenkwam. Ze waren gewapend (CGVS p. 15,18). Later op de dag volgde er een explosie in hetzelfde gebied waarbij er vijf soldaten werden gedood (CGVS p. 19). De notie dat de taliban op die locatie actief waren, is echter zeer onwaarschijnlijk. U maakt immers gewag van een immense aanwezigheid van het ANA op een zeer korte afstand. Zo stelt u dat er op de nabijgelegen bergtop een veiligheidspost van de ANA-lag. Verder zou deze berg zijn geflankeerd door verscheidene grote basissen, met landingszones (CGVS p. 6). Ook was er een enorme gevangenis van de overheid (CGVS p. 7). Deze overheidsaanwezigheid was op amper dertig minuten te voet verwijderd van uw eigen dorp (CGVS p. 7). U had zelfs zicht op de basissen vanuit uw eigen dorp (CGVS p. 7). Wanneer u er naartoe ging met uw schapen in de ochtend, was u zo nabij de basissen dat u zelfs voedsel verruilde met de soldaten die er waren gestationeerd (CGVS p. 7). De ochtend dat u de taliban-strijders zag, was u onderweg met uw schapen naar eenzelfde plek (CGVS p. 15,18). Het was dan ook nabij de militaire basissen dat u de taliban-strijders zag (CGVS p. 18). Het zou echter van bijzonder onvoorzichtig gedrag in hoofde van de taliban getuigen indien ze zo open bloot zouden opereren in nabijheid van de ANA-troepen. De ANA-basissen zouden immers zeer goed beveiligd zijn met een groot zicht op hun omgeving, daar ze mogelijk aanvallen van veraf zouden kunnen anticiperen. Het betrof hier ook om bijzonder goed uitgeruste basissen, met landingszones voor vliegtuigen. Het ANA zou dus eveneens de omgeving in de gaten kunnen houden met verkenningsvliegtuigen. Deze uitzonderlijke overheidsaanwezigheid staat in schril contrast met de beweerde activiteiten van de taliban. U beschrijft dat ze immers met minstens vijf personen waren, gewapend en gemaskerd (CGVS p. 18). Een groep van vijf gewapende en gemaskerde mannen is allesbehalve onopvallend. Integendeel, een zulke groep van personen zou meteen een respons van de ANA-troepen uitlokken, zeker in de uiterst dichte nabijheid van de basissen. Daarbij werd de bom begraven recht op de weg naar de veiligheidspost van de ANA, gelegen op de bergtop (CGVS p.19,20). Dat de ANA deze weg niet zou gadeslaan kan niet op bijval rekenen, daar het op een zeer korte afstand van hun basissen lag en dus van groot belang was voor hun veiligheid. U vermeldt hierbij dat de taliban-strijders voor de zonsopgang actief waren en aldus in het donker opereerden (CGVS p. 18). De afwezigheid van daglicht zou echter geen veiligheid bieden voor de taliban-strijders, daar de ANA wel degelijk over nachtkijkers beschikt (zie toegevoegde informatie blauwe map). Dit bijzonder onvoorzichtige gedrag van de taliban komt geheel niet overeen met hun normale modus operandi. De taliban zijn immers een uiterst doorgedreven geprofessionaliseerde guerilla groepering die al decennialang strijdt tegen de overheidstroepen van de Afghaanse regering. Dat ze zo onvoorzichtig zouden opereren in overheidsgebied is dan ook zeer ongeloofwaardig. Aan de andere kant is het ook onbegrijpelijk dat de ANA-troepen de taliban niet opmerkten. Zoals eerder beschreven waren de taliban immers zeer opvallend actief op een zeer korte afstand nabij meerdere, grote basissen. Men zou dan ook verwachten dat de veiligheid van deze basissen haarscherp was. Dat de ANA-troepen de vijf gewapende en gemaskerde taliban-strijders niet konden opmerken nabij de enige weg naar de veiligheidspost, kan dan ook niet op bijval rekenen. Daarbij zijn uw beschrijvingen van de taliban niet bepaald doorleefd. Verder dan dat ze tulbanden droegen, hun gezichten bedekten en wapens droegen kan u niets zeggen (CGVS p. 18). Deze stereotiepe beschrijving van de talibanstrijders kan evenmin overtuigen.

Aan de daaropvolgende gebeurtenissen kan ook geen geloof worden gehecht. Zo stelt u dat de overheid diezelfde nacht van de bomexplosie op de weg een militaire operatie uitvoerde in uw dorp. Twee leden van de taliban werden gedood en een ander werd gevangengenomen (CGVS p. 16,20). Over dit voorval kan u echter niets meer vertellen, u heeft namelijk niets gemerkt van de aanval van de overheid (CGVS p. 20). Dit doet evenwel verbazen, gezien dit overheidsoptreden in uw eigen dorp plaatsvond (CGVS p. 15,20,21). Gezien er meerdere (dodelijke) slachtoffers waren, was er onomwonden sprake van een gewelddadig treffen tussen de taliban en de overheid. Men zou

verwachten dat u iets zou hebben opgemerkt van dit conflict gezien het zo nabij was. Dat u niets van deze aanval afwist tot uw moeder het de volgende ochtend vertelde, kan dan ook niet overtuigen. De daaropvolgende nacht zouden de taliban dan bij u langs zijn geweest (CGVS p. 17,21,22). Ze spraken met uw vader terwijl u via de achterdeur het huis uit vluchtte (CGVS p. 17,21). U heeft geen idee wat er verder gebeurde (CGVS p. 21). Uw gebrek aan informatie hieromtrent is merkwaardig. Men zou immers verwachten dat u enige nieuwsgierigheid voor de dag zou leggen over wat de taliban deed bij uw thuis. Temeer daar u tot op heden nog steeds in contact staat met uw familie (CGVS p. 9). U weet zelfs niet of de taliban al dan niet uw huis binnendrongen, hetgeen allesbehalve overtuigend is.

Een week nadat u het land was ontvlucht, viseerden de overheidstroepen uw familie. Ze wilden u spreken omdat ze vermoedden dat u zag hoe de bom werd geplaatst (CGVS p. 23). U verklaart hierbij dat de overheidstroepen wisten dat u daar met uw kudde rondhing (CGVS p. 23). Tegelijkertijd maakt u echter gewag van een grote hoeveelheid herders in het gebied. Zo stelt u dat vrijwel iedereen in uw dorp, waar er vijftig tot zestig families woonden, herders zijn (CGVS p. 13). Gezien de grote aanwezigheid van herders in uw regio, is het geheel onduidelijk hoe de overheid bij uw familie uitkwam. Eenieder van de andere herders zou immers eveneens getuige kunnen zijn geweest van de taliban activiteiten. Verder stelt u dat de overheid uw vader arresteerde teneinde u te lokaliseren (CGVS p. 23). Ze hielden uw vader maar liefst één maand lang vast (CGVS p. 23). De dorpsoudsten konden zijn vrijlating echter bewerkstelligen door te stellen dat u het land had verlaten vanwege de taliban, en u en uw vader geen enkele schuld hadden aan de bomaanslag. Van dit gevangenschap kan u echter geen enkel document neerleggen. Gezien de lengte van dit gevangenschap en het feit dat de dorpsoudsten zijn vrijlating moesten bekomen, zou men verwachten dat u toch enige documenten zou kunnen neerleggen hieromtrent. Het tegengestelde blijkt echter waar. Zo geeft u toe zelfs niet te weten of uw familie in het bezit werd gesteld van documenten hierover. Het ontbreken van enige documenten gepaard met de onwaarschijnlijkheid dat de overheidstroepen achter uw familie zouden komen, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit deel van uw relaas.

Er moet ook worden vastgesteld dat de taliban gedurende lange tijd bijzonder mild optraden tegenover uw familie. Zo werd uw familie na uw vertrek amper lastiggevallen door de taliban. U stelt dat ze twee of drie keer met uw vader wilden spreken om te vragen waar u was (CGVS p. 10,24). Daarbuiten lieten de taliban uw familie met rust (CGVS p. 10,11,24). Dit is opmerkelijk. Uit de dreigbrief die uw familie ontving daags na uw vertrek uit Afghanistan, blijkt immers dat u verantwoordelijk werd geacht voor de dood van de twee taliban-strijders en diegene die werd gevangengenomen op de nacht van de overheidsaanval (CGVS p.16,17). Uit objectieve informatie blijkt dat diegenen die worden bestempeld als verraders door de taliban veelal op uiterst gewelddadige wijze worden vermoord. Hun familieleden riskeren vaak op een even brutale manier te worden vervolgd door de taliban (zie info blauwe map). U was niet alleen een verrader volgens de taliban, maar u had in de ogen van de taliban ook rechtstreeks bijgedragen aan de dood van hun strijders. Men zou dan ook verwachten dat, in het licht van deze informatie, de taliban uw familie zou viseren. Gedurende ongeveer anderhalf jaar werd uw familie echter vrijwel met rust gelaten door de taliban, hetgeen allerminst strookt met de normale, wraakzuchtige modus operandi van de taliban. In dit verband haalt u aan dat vier dagen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 29/01/2021, uw vader plots werd ontvoerd door de taliban (CGVS p. 9,10,24). U kan hier echter niets over vertellen, u heeft er geen enkele informatie over (CGVS p. 9). U weet enkel dat de taliban hem meenamen. Hoeveel mensen er achter hem aankwamen of in welke omstandigheden uw vader juist werd ontvoerd kan u niet zeggen (CGVS p. 9). Dit terwijl u wel degelijk de opportuniteit had om zich hierover te informeren, daar u in direct contact stond met uw moeder die u hierover vertelde (CGVS p. 9). Daarbij is het totaal onlogisch dat de taliban zo lang zouden wachten met uw vader te ontvoeren. Er was immers ongeveer anderhalf jaar voorbijgegaan sinds uw vertrek. Indien de taliban werkelijk wrok koesterden tegenover uw familie, zou men verwachten dat ze eerder actie hadden ondernomen. Het feit dat u geen informatie kan verschaffen over de ontvoering van uw vader en de laattijdigheid van zijn ontvoering onbegrijpelijk is, doet vermoeden dat zijn ontvoering een verzinsel van uwer zijde is, teneinde om uw asielrelaas te versterken.

Tot slot moet er worden gewezen op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de overheid uw dorp aanviel op eenzelfde dag als de explosie op de weg. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat de overheid pas de dag nadien aanviel (Dienst Vreemdelingenzaken, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Verder verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geenszins naar huis terugkeerde nadat u was weggevlucht van de taliban (CGVS p. 16). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u terugkeerde naar uw vader (zie DVZ, Vragenlijst). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelt u dat de dossierbehandelaar u misschien verkeerd

had begrepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 24). Gezien uw eerdere, ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw vervolging lijkt dit allerm minst het geval. Het heeft er alle schijn naar dat u er gewoonweg niet in slaagt om rechtlijnig uw asielaanvraag te vertellen, daar het niet de waarheid betreft. Daarbij wordt er gewezen op het feit dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan u werden voorgelezen, en u deze heeft bekrachtigd met uw handtekening.

Met betrekking tot de documenten die u neerlegt, met name de dreigbrieven van de taliban, moet worden gesteld dat deze de vastgestelde ongeloofwaardigheden niet kunnen remediëren. Er kan immers weinig waarde aan deze documenten worden gegeven, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Dergelijke stukken kunnen uw aanvraag slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uw aanvraag en de aanvraag van uw vader slagen er evenmin in om de geloofwaardigheid van uw aanvraag te herstellen. Uw identiteit en herkomst wordt op heden immers niet in vraag gesteld.

Terzijde haalt u nog aan dat uw oudere broer Afghanistan verliet vanwege problemen met de taliban. Eén jaar voor uw persoonlijke problemen werd hij immers benaderd om zich te voegen bij de taliban (CGVS p. 8,14,15). Wederom kan u hier bijzonder weinig over vertellen. U weet niet hoe hij werd benaderd en u heeft er met uw broer geen enkel woord over gerept (CGVS p. 15). Daarnaast blijkt uit objectieve informatie dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt (zie informatie blauwe map). De weinige informatie die u kan geven is in het licht van deze informatie dan ook niet geloofwaardig. Bovendien heeft de beweerdde vervolging van uw broer geen enkele weerslag op problemen die u zelf meemaakte met de taliban. U maakte ook geen enkel gewag van het feit dat u werd benaderd door de taliban om te worden gerekruteerd.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw aanvraag doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagsteller en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de

reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 79-89, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan bekendstaat als een economisch knooppunt dat verbonden is met acht andere provincies via de Kabul-North Highway, de belangrijkste doorvoerroute tussen Kabul en het noorden van het land.

Baghlan wordt bestempeld als een provincie waar de taliban prominent aanwezig is. De veiligheidssituatie wordt er grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de taliban en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten, zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren of konvoeien. Baghlan was één van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich in 2019 op richtten. Er wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen tegen AGE's die geleid hebben tot de herovering van dorpen in bepaalde districten van Baghlan. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. Meer dan de helft van de gevallen van 'explosions/remote violence' waren incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen. Meer dan een derde van dit soort incidenten waren lucht-/droneaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Er werd een gering aantal raket- en mortiraanvallen gemeld. Tot slot blijkt intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 1 014 000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 349 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 25 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 444 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Baghlan wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve

individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Baghlan willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op 15 februari 2021 ontving het CGVS enkele verbeteringen die door u werden gemaakt met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze wijzigingen betreffen louter enkele vertaal-discrepanties maar zijn niet van die aard dat ze een ander licht werpen op de beoordeling van het CGVS. Het betreft immers aanpassingen die geen enkele weerslag hebben op de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw relaas. Deze aanpassingen hebben ook geen weerslag op de beoordeling van uw herkomst, daar dit niet in vraag werd gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Incoherenties, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 16 juli 2020 stelt dat u op datum van 14 juli 2020 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich bij aankomst voordeed als 17-jarige blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk (CGVS, p. 4). Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw vermeende aanvaring met de taliban. Zo verklaart u dat u onderweg was met uw schapen in de ochtend toen u plots vijf tot zes gemaskerde talibs tegenkwam. Ze waren gewapend (CGVS p. 15,18). Later op de dag volgde er een explosie in hetzelfde gebied waarbij er vijf soldaten werden gedood (CGVS p. 19). De notie dat de taliban op die locatie actief waren, is echter zeer onwaarschijnlijk. U maakt immers gewag van een immense aanwezigheid van het ANA op een zeer korte afstand. Zo stelt u dat er op de nabijgelegen bergtop een veiligheidspost van de ANA-lag. Verder zou deze berg zijn geflankeerd door verscheidene grote basissen, met landingszones (CGVS p. 6). Ook was er een enorme gevangenis van de overheid (CGVS p. 7). Deze overheidsaanwezigheid was op amper dertig minuten te voet verwijderd van uw eigen dorp (CGVS p. 7). U had zelfs zicht op de basissen vanuit uw eigen dorp (CGVS p. 7). Wanneer u er naartoe ging met uw schapen in de ochtend, was u zo nabij de basissen dat u zelfs voedsel verruilde met de soldaten die er waren gestationeerd (CGVS p. 7). De ochtend dat u de taliban-strijders zag, was u onderweg met uw schapen naar eenzelfde plek (CGVS p. 15,18). Het was dan ook nabij de militaire basissen dat u de taliban-strijders zag (CGVS p. 18). Het zou echter van bijzonder onvoorzichtig gedrag in hoofde van de taliban getuigen indien ze zo open bloot zouden opereren in nabijheid van de ANA-troepen. De ANA-basissen zouden immers zeer goed beveiligd zijn met een groot zicht op hun omgeving, daar ze mogelijk aanvallen van veraf zouden kunnen anticiperen. Het betrof hier ook om bijzonder goed uitgeruste basissen, met landingszones voor vliegtuigen. Het ANA zou dus eveneens de omgeving in de gaten kunnen houden met verkenningsvliegtuigen. Deze uitzonderlijke overheidsaanwezigheid staat in schril contrast met de beweerde activiteiten van de taliban. U beschrijft dat ze immers met minstens vijf personen waren, gewapend en gemaskerd (CGVS p. 18). Een groep van vijf gewapende en gemaskerde mannen is allesbehalve onopvallend. Integendeel, een zulke groep van personen zou meteen een respons van de ANA-troepen uitlokken, zeker in de uiterst dichte nabijheid van de basissen. Daarbij werd de bom begraven recht op de weg naar de veiligheidspost van de ANA, gelegen op de bergtop (CGVS p.19,20). Dat de ANA deze weg niet zou gadeslaan kan niet op bijval rekenen, daar het op een zeer korte afstand van hun basissen lag en dus van groot belang was voor hun veiligheid. U vermeldt hierbij dat de taliban-strijders voor de zonsopgang actief waren en aldus in het donker opereerden (CGVS p. 18). De afwezigheid van daglicht zou echter geen veiligheid bieden voor de taliban-strijders, daar de ANA wel degelijk over nachtkijkers beschikt (zie toegevoegde informatie blauwe map). Dit bijzonder onvoorzichtige gedrag van de taliban komt geheel niet overeen met hun normale modus operandi. De taliban zijn immers een uiterst doorgedreven geprofessionaliseerde guerilla groepering die al decennialang strijdt tegen de overheidstroepen van de Afghaanse regering. Dat ze zo onvoorzichtig zouden opereren in overheidsgebied is dan ook zeer ongeloofwaardig. Aan de andere kant is het ook onbegrijpelijk dat de ANA-troepen de taliban niet opmerkten. Zoals eerder beschreven waren de taliban immers zeer opvallend actief op een zeer korte afstand nabij meerdere, grote basissen. Men zou dan ook verwachten dat de veiligheid van deze basissen haarscherp was. Dat de ANA-troepen de vijf gewapende en gemaskerde taliban-strijders niet

konden opmerken nabij de enige weg naar de veiligheidspost, kan dan ook niet op bijval rekenen. Daarbij zijn uw beschrijvingen van de taliban niet bepaald doorleefd. Verder dan dat ze tulbanden droegen, hun gezichten bedekten en wapens droegen kan u niets zeggen (CGVS p. 18). Deze stereotiepe beschrijving van de talibanstrijders kan evenmin overtuigen.

Aan de daaropvolgende gebeurtenissen kan ook geen geloof worden gehecht. Zo stelt u dat de overheid diezelfde nacht van de bomexplosie op de weg een militaire operatie uitvoerde in uw dorp. Twee leden van de taliban werden gedood en een ander werd gevangengenomen (CGVS p. 16,20). Over dit voorval kan u echter niets meer vertellen, u heeft namelijk niets gemerkt van de aanval van de overheid (CGVS p. 20). Dit doet evenwel verbazen, gezien dit overheidsoptreden in uw eigen dorp plaatsvond (CGVS p. 15,20,21). Gezien er meerdere (dodelijke) slachtoffers waren, was er onomwonden sprake van een gewelddadig treffen tussen de taliban en de overheid. Men zou verwachten dat u iets zou hebben opgemerkt van dit conflict gezien het zo nabij was. Dat u niets van deze aanval afwist tot uw moeder het de volgende ochtend vertelde, kan dan ook niet overtuigen. De daaropvolgende nacht zouden de taliban dan bij u langs zijn geweest (CGVS p. 17,21,22). Ze spraken met uw vader terwijl u via de achterdeur het huis uit vluchtte (CGVS p. 17,21). U heeft geen idee wat er verder gebeurde (CGVS p. 21). Uw gebrek aan informatie hieromtrent is merkwaardig. Men zou immers verwachten dat u enige nieuwsgierigheid voor de dag zou leggen over wat de taliban deed bij uw thuis. Temeer daar u tot op heden nog steeds in contact staat met uw familie (CGVS p. 9). U weet zelfs niet of de taliban al dan niet uw huis binnendrongen, hetgeen allesbehalve overtuigend is.

Een week nadat u het land was ontvlucht, viseerden de overheidstroepen uw familie. Ze wilden u spreken omdat ze vermoedden dat u zag hoe de bom werd geplaatst (CGVS p. 23). U verklaart hierbij dat de overheidstroepen wisten dat u daar met uw kudde rondhing (CGVS p. 23). Tegelijkertijd maakt u echter gewag van een grote hoeveelheid herders in het gebied. Zo stelt u dat vrijwel iedereen in uw dorp, waar er vijftig tot zestig families woonden, herders zijn (CGVS p. 13). Gezien de grote aanwezigheid van herders in uw regio, is het geheel onduidelijk hoe de overheid bij uw familie uitkwam. Eenieder van de andere herders zou immers eveneens getuige kunnen zijn geweest van de taliban activiteiten. Verder stelt u dat de overheid uw vader arresteerde teneinde u te lokaliseren (CGVS p. 23). Ze hielden uw vader maar liefst één maand lang vast (CGVS p. 23). De dorpsoudsten konden zijn vrijlating echter bewerkstelligen door te stellen dat u het land had verlaten vanwege de taliban, en u en uw vader geen enkele schuld hadden aan de bomaanslag. Van dit gevangenschap kan u echter geen enkel document neerleggen. Gezien de lengte van dit gevangenschap en het feit dat de dorpsoudsten zijn vrijlating moesten bekomen, zou men verwachten dat u toch enige documenten zou kunnen neerleggen hieromtrent. Het tegengestelde blijkt echter waar. Zo geeft u toe zelfs niet te weten of uw familie in het bezit werd gesteld van documenten hierover. Het ontbreken van enige documenten gepaard met de onwaarschijnlijkheid dat de overheidstroepen achter uw familie zouden komen, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit deel van uw relaas.

Er moet ook worden vastgesteld dat de taliban gedurende lange tijd bijzonder mild optraden tegenover uw familie. Zo werd uw familie na uw vertrek amper lastiggevallen door de taliban. U stelt dat ze twee of drie keer met uw vader wilden spreken om te vragen waar u was (CGVS p. 10,24). Daarbuiten lieten de taliban uw familie met rust (CGVS p. 10,11,24). Dit is opmerkelijk. Uit de dreigbrief die uw familie ontving daags na uw vertrek uit Afghanistan, blijkt immers dat u verantwoordelijk werd geacht voor de dood van de twee taliban-strijders en diegene die werd gevangengenomen op de nacht van de overheidsaanval (CGVS p.16,17). Uit objectieve informatie blijkt dat diegenen die worden bestempeld als verraders door de taliban veelal op uiterst gewelddadige wijze worden vermoord. Hun familieleden riskeren vaak op een even brutale manier te worden vervolgd door de taliban (zie info blauwe map). U was niet alleen een verrader volgens de taliban, maar u had in de ogen van de taliban ook rechtstreeks bijgedragen aan de dood van hun strijders. Men zou dan ook verwachten dat, in het licht van deze informatie, de taliban uw familie zou viseren. Gedurende ongeveer anderhalf jaar werd uw familie echter vrijwel met rust gelaten door de taliban, hetgeen allerminst strookt met de normale, wraakzuchtige modus operandi van de taliban. In dit verband haalt u aan dat vier dagen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 29/01/2021, uw vader plots werd ontvoerd door de taliban (CGVS p. 9,10,24). U kan hier echter niets over vertellen, u heeft er geen enkele informatie over (CGVS p. 9). U weet enkel dat de taliban hem meenamen. Hoeveel mensen er achter hem aankwamen of in welke omstandigheden uw vader juist werd ontvoerd kan u niet zeggen (CGVS p. 9). Dit terwijl u wel degelijk de opportuniteit had om zich hierover te informeren, daar u in direct contact stond met uw moeder die u hierover vertelde (CGVS p. 9). Daarbij is het totaal onlogisch dat de taliban zo lang zouden wachten met uw vader te ontvoeren. Er was immers ongeveer anderhalf jaar voorbijgegaan sinds uw vertrek. Indien de taliban werkelijk wrok koesterden tegenover uw familie, zou men verwachten dat ze eerder actie hadden ondernomen. Het feit dat u geen informatie kan verschaffen over de ontvoering van uw vader en de

laattijdigheid van zijn ontvoering onbegrijpelijk is, doet vermoeden dat zijn ontvoering een verzinsel van uwer zijde is, teneinde om uw asielrelaas te versterken.

Tot slot moet er worden gewezen op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de overheid uw dorp aanviel op eenzelfde dag als de explosie op de weg. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat de overheid pas de dag nadien aanviel (Dienst Vreemdelingenzaken, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Verder verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geenszins naar huis terugkeerde nadat u was weggevlucht van de taliban (CGVS p. 16). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u terugkeerde naar uw vader (zie DVZ, Vragenlijst). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelt u dat de dossierbehandelaar u misschien verkeerd had begrepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 24). Gezien uw eerdere, ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw vervolging lijkt dit allerminst het geval. Het heeft er alle schijn naar dat u er gewoonweg niet in slaagt om rechtlijnig uw asielrelaas te vertellen, daar het niet de waarheid betreft. Daarbij wordt er gewezen op het feit dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan u werden voorgelezen, en u deze heeft bekrachtigd met uw handtekening.

Met betrekking tot de documenten die u neerlegt, met name de dreigbrieven van de taliban, moet worden gesteld dat deze de vastgestelde ongeloofwaardigheden niet kunnen remediëren. Er kan immers weinig waarde aan deze documenten worden gegeven, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Dergelijke stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uw taskara en de taskara van uw vader slagen er evenmin in om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw identiteit en herkomst wordt op heden immers niet in vraag gesteld.

Terzijde haalt u nog aan dat uw oudere broer Afghanistan verliet vanwege problemen met de taliban. Eén jaar voor uw persoonlijke problemen werd hij immers benaderd om zich te vervoegen bij de taliban (CGVS p. 8,14,15). Wederom kan u hier bijzonder weinig over vertellen. U weet niet hoe hij werd benaderd en u heeft er met uw broer geen enkel woord over gerept (CGVS p. 15). Daarnaast blijkt uit objectieve informatie dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt (zie informatie blauwe map). De weinige informatie die u kan geven is in het licht van deze informatie dan ook niet geloofwaardig. Bovendien heeft de beweerde vervolging van uw broer geen enkele weerslag op problemen die u zelf meemaakte met de taliban. U maakte ook geen enkel gewag van het feit dat u werd benaderd door de taliban om te worden gerekruteerd.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door verzoeker niet betwist. Zij worden door de Raad overgenomen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier

dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 79-89, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan bekendstaat als een economisch knooppunt dat verbonden is met acht andere provincies via de Kabul-North Highway, de belangrijkste doorvoerroute tussen Kabul en het noorden van het land.

Baghlan wordt bestempeld als een provincie waar de taliban prominent aanwezig is. De veiligheidssituatie wordt er grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de taliban en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten, zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren of konvoeien. Baghlan was één van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich in 2019 op richtten. Er wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen tegen AGE's die geleid hebben tot de herovering van dorpen in bepaalde districten van Baghlan. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. Meer dan de helft van de gevallen van 'explosions/remote violence' waren incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen. Meer dan een derde van dit soort incidenten waren lucht-/droneaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Er werd een gering aantal raket- en morteraanvallen gemeld. Tot slot blijkt intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 1 014 000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 349 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 25 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 444 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Baghlan wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Baghlan willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op 15 februari 2021 ontving het CGVS enkele verbeteringen die door u werden gemaakt met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze wijzigingen betreffen louter enkele vertaalsdiscrepanties maar zijn niet van die aard dat ze een ander licht werpen op de beoordeling van het CGVS. Het betreft immers aanpassingen die geen enkele weerslag hebben op de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw relaas. Deze aanpassingen hebben ook geen weerslag op de beoordeling van uw herkomst, daar dit niet in vraag werd gesteld."

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het

leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In de bestreden beslissing wordt naar de volgende relevante rapporten verwezen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- EASO Country Guidance "*Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van december 2020 (hierna: EASO guidelines van december 2020)
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020.

Uit de UNHCR Guidelines augustus 2018, de EASO Guidance note van december 2020 en de EASO COI Afghanistan van september 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit Qardaka, gelegen in het district Doshi in de Afghaanse provincie Baghlan.

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Baghlan indeelt als volgt: "*Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Baghlan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*" (EASO Guidance Note van december 2020, p. 117).

Met andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan ligt in dezelfde lijn.

De provincie Baghlan is ook op een veilige manier bereikbaar vanuit de internationale luchthaven van Kabul via de snelweg Kabul-Noord. Aan de grens tussen Baghlan en Parwan, leidt de snelweg door de beruchte overvolle Salang tunnel. Volgens AAN is de Kabul-North Highway van cruciaal belang voor het militaire succes van de regeringstroepen, omdat AGE's in staat zijn de verplaatsing van munitie en troepen te belemmeren door de snelweg te blokkeren, zoals zij deden, bijvoorbeeld na een aanval op

een controlepost in Pul-e Khumri op 4 december 2019. In een gesprek met Landinfo in oktober 2019 beschreef een internationale bron het traject op Highway One tussen Kabul en Pul-e Khumri als voldoende veilig, ook voor internationale reizigers. De veiligheid langs de snelweg is ook van cruciaal belang voor de energievoorziening van Kabul, aangezien de elektriciteitstransmissielijnen afkomstig uit Tadzjikistan en Oezbekistan langs de snelweg lopen. Elektriciteitskabels en -torens hebben soms schade opgelopen door aanvallen van de taliban of botsingen tussen de taliban en regeringstroepen in de verslagperiode. Er waren meldingen van demonstranten die de snelweg Kabul-Noord blokkeerden in maart 2019 en in april 2019 na de bekendmaking van de resultaten van de parlementsverkiezingen. Een deelnemer aan het protest in april werd gedood en zes anderen raakten gewond toen veiligheidstroepen het vuur openden om de weg vrij te maken.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in het district net als andere districten in de provincie Baghlan wordt gekenmerkt door frequente confrontaties tussen de taliban en de Afghaanse veiligheidstroepen. Daarbij komen bepaalde gebieden van het district afwisselend onder de controle van de taliban dan wel van de Afghaanse veiligheidstroepen. Er is sprake van doelgericht geweld ten aanzien van bepaalde beroeps categorieën, zoals leerkrachten en vrachtwagenchauffeurs van olietankers, alsook van aanvallen in het kader van de Afghaanse presidentsverkiezingen van 2019. Tevens wordt melding gemaakt van een aanval op de snelweg Kabul-Baghlan in het district Doshi.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Doshi, gelegen in de provincie Baghlan geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, in het district Doshi in de provincie Baghlan, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Doshi dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

Verzoeker brengt geen elementen bij die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker geeft enkel aan een analfabetische herder van 23 jaar te zijn, nooit naar school en heel zijn leven herder te zijn geweest. Verzoeker preciseert niet op welke wijze deze persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat hij een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volgens verzoeker kan er worden aangenomen dat hij niet over voldoende maturiteit beschikt om veilig terug te keren naar zijn dorp, maar dit wordt evenmin concreet toegelicht of verduidelijkt. Analfabeet zijn en een gebrek aan scholing, vormen overigens geen indicatie dat verzoeker niet over voldoende maturiteit zou beschikken, hetgeen overigens evenmin blijkt uit het geheel van zijn verklaringen aanwezig in het administratief dossier.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Doshi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF